

CUVÂNT-ÎNAINTE

Pășind, pentru prima dată, pe tărâmul formal și organizat al literaturii, am considerat oportună autoprezentarea acestui debut în termenii modestiei aspirantului, și nu ai „gloriei” poetului cunoscut și îmbrățișat de către cititori și critici, încercând să evidențiez trăirile spirituale și sociale ale unui om ancorat într-o existență sensibilă, complicată și complexă, desprinsă dintr-un cotidian din ce în ce mai sărac în lacrimi altruiste.

M-am născut și mi-am trăit copilăria și adolescența în Moreni, un orașel de provincie situat în județul Dâmbovița, la câteva zeci de kilometri de capitală, așadar, măcinat de efectele tranziției socio-politice și economice, dar, totodată, și promovat, cu decență și onoare, de către personalități marcante precum actorii George Mihăiță și Ovidiu Schumacher, muzicologul și profesorul universitar Ștefan Niculescu ori compozitorul și dirijorul Lucian Vlădescu, din perspectiva aceleiași localități natale. După absolvirea studiilor liceale, în cadrul Colegiului Național „Ion Luca Caragiale” Moreni, am pornit către București, încărcat de visuri mai mult sau mai puțin realizabile, petrecându-mi primii ani ai tinereții pe băncile facultăților de psihologie și drept, experimentând, din acea nouă postură, primele provocări și „suplicii” necesare maturizării, prima dragoste, prima durere însemnată, prima singurătate, prima depărtare sau primul pas către bărbăția regretelor, a deziluziilor și a asumărilor vieții, după cum s-ar mai putea spune.

Primele contacte cu poezia le-am materializat încă din perioada studiilor liceale, la îndemnul profesoarei mele de limba și literatura română, doamna Mirabela Savu, aceasta făcând cunoscută, la adresa elevilor săi, printre care mă aflam, propunerea de a participa la un concurs literar cu câteva creații proprii, câțiva dintre noi

onorându-i-o. Acela a fost începutul. Ulterior, încurajat de aprecierile dumneaei, pentru care îi mulțumesc și îi port un respect deosebit, dar și de cele ale altor profesori, am continuat să scriu, pe teme aleatorii și amestecate, în funcție de dicteul necontrolat al propriului interior, dar și al dezordinii tematice existențiale universal-valabile până la urmă, în anul 2009 fiindu-mi publicată poezia „Adevăr” în Revista „Preludii” a Colegiului Național „Ion Luca Caragiale” Moreni, iar în anul 2010 fiind premiat de către Revista „La Heliade” a Liceului Teoretic „Ion Heliade Rădulescu” Târgoviște, cu ocazia participării la un concurs literar, a cărui gazdă organizatoare s-a remarcat.

Anii au trecut, însă preocuparea mea literară s-a menținut, alimentată, permanent, de dramatismul muzelor naturii umane, care nu conținește să domine... Trăim vremuri spirituale austere, iar cultura achiziției materiale abundă, creionându-ni-se, din ce în ce mai accentuat, o lume îndepărtată de plânsul poezilor. Și fiecare dintre noi este dator, dintr-o vină mai mică sau mai mare, conștientizării sufletului bun, prin intermediul uneia dintre principalele sale arme estetice, poezia, indiferent dacă-i a mea sau a altora mai talentați decât mine.

Închei prin a adresa mulțumiri tuturor celor care s-au implicat în publicarea acestui volum, asigurându-i de recunoștință și prețuire.

AUTORUL

AUTOPORTRET

*Stau seara și privesc spre cer
La lună și la stele,
Mă rog la Dumnezeu și sper
Să scap de-a mea durere.*

*Nu vreau o viață lungă,
Nu vreau nici bani și nici averi,
N-aștept să am grosul în pungă
Și nu blestem ziua de ieri.*

*Nu-mi place să trăiesc obișnuit,
Doar pentru distracțiile vieții,
Chiar dacă oamenii îmi spun
Că ăsta-i rostul tinereții.*

*Aș vrea să fac ceva deosebit,
Și nu pentru a mă afirma,
Doar să știu, după ce voi fi murit,
Că n-am trăit degeaba.*

*Și iarăși stau în miez de noapte,
Uitându-mă la stele,
Și sper ca ale mele fapte
Să-mi dea mereu putere.*

*Puterea de-a-implini un vis,
Puterea de a scrie
Și șansa ca să fac din scris
O-ntinsă împărăție.*

AMĂGIRE

De la ură la iubire
Cu iz de nefericire
Până la al dragostei glas
Nu-i decât un singur pas.

Căci oamenii visează la iubirea ideală
Ori la-mbierea caldă – mirosul de petală,
Simbolizând respectul în ascunzișuri reci...
Vei îngheța, străine, nemaiputând să pleci.

Și-oi auzi bătaia, în piept îi sună tare,
Obține ce-și dorește prin crasă-ndemânare,
Cu șoapte dulci, meschine-și câștigă alinarea,
Pe neputința ta își va croi cărarea.

Nedreptățit vei fi, prea demn de înșelat,
Neștiință-n a simți mereu ai arătat,
Că ești ușor de prins perfect a intuit,
O lacrimă, un suspin, ușor te-a păcălit.

Paharul este plin și sticla s-a golit,
Amarul din senin mai mult te-a cucerit,
Prostește ai crezut în ea că te-a iubit,
Retrage-te-n neant naiv și folosit!

AMOR ETERN

*Privesc spre ale cerului bolți,
Aș vrea să trec de-ale lui porți,
Privesc spre tine, iubirea mea,
Conturul tău în chip de stea.*

*Trecut-au anii, unul după altul,
Tu ai plecat și nu mai vii,
Trecut-au anii, rând pe rând,
Noi ne-am născut spre a muri.*

*Chiar de cunoaștem adevărul,
În sinea noastră mai sperăm,
Rugăm pe Măria Sa, Cerul,
Iubirea să recuperăm.*

*Îmi amintesc de-al nostru legământ,
Privind, cu lacrimi, spre mormântul sfânt,
De legământul dragostei și-al fericirii,
De legământul sacru al iubirii.*

*Și îmi doresc să fie aieva,
Să pot veni în urma ta,
Sufletele noastre să se reunească,
Harul iubirii să se izbăvească.*

APARENȚĂ

*Pierduți vom fi, dac-am crezut
În lumea ce se-arată,
Cum este ea n-am cunoscut,
Minciunii devotată.*

*Cum este ea așa suntem,
Dar nu știm, nu cunoaștem,
Cunoaștem ce vrem să părem,
Cu-acest defect ne naștem.*

*Că-ntotdeauna omul vrea
Să fie ce nu poate
Și-ntotdeauna a sperat
Că va putea răzbate.*

*Că va putea să facă el
Ce nu vor face alții,
Că va atinge al său țel
Măreț și plin de grații.*

*Că va putea să șteargă din
Ce-n frunte i-a fost pus,
Că va rescrie al său destin
Și va ajunge sus.*

Doar asta arată, asta vrea
    Și-ajunge să și creadă
Că a ajuns ce-a vrut deja
    Și nu o să mai piardă.

    Și asta spune peste tot,
    Oameni naivi îl cred,
Săraci de duh, fără noroc,
    Numai că-l văd și pierd.

    Că-ți trebuie noroc să ai
    O minte mai isteată,
Iar dacă ai, nicicând să dai
    Cadoul de la viață.

    Căci aparența o-ntâlnim
    Aproape-ntotdeauna,
Iar când se-arată, noi nu știm,
    E rudă cu minciuna.

    Din amăgire-i rezultată,
    Dar nu-i simțim prezența,
Prea mult vedem ce ni se-arată
    Și prea puțin esența.

Atunci când vrei ca să arăți
    Mai mult decât tu ești,
Așa cum amăgești pe toți,
    Și tu te amăgești.

*Atunci când oamenii îți zic
Să crezi și să nu vezi,
Atunci când nu câștigi nimic,
Nimic n-ai cum să pierzi.*

*Căci a vedea, de multe ori,
Nu-nseamnă a privi,
A fi în viață, uneori,
Nu-nseamnă a trăi.*

*Iar aparența nu este
Totuna cu esența,
Înșală a noastră poveste,
Mistifică existența.*

*Înșală ceea ce privim,
Ne-nșală visul de-a trăi,
Înșală tot ce-am vrut să fim
Și orice clipă de a fi.*

BLESTEMUL IUBIRII

*Privesc în zare, peste văi,
Târziu, în miez de noapte,
Îmi amintesc de ochii tăi
Și de-ale tale șoapte.*

*Privesc în zare, peste dealuri,
Spre mofturoșii munți
Și ție-ți spun: „Tu, chip de floare,
Ușor ți-a fost ca să mă uiți!”*

*Privesc în zare, către soare
Ori către valurile mării.
Iubirea noastră sfântă moare,
Pe mine tu m-ai dat uitării.*

*Privesc spre lună ori spre stele,
Privesc spre cer ori spre pământ,
Nu vreau să știi de-a mea durere,
Nu vreau să știi de-al meu mormânt.*

*Mormântul sufletului meu,
Ce pururea el va rămâne
Și lacrimi multe curg mereu,
Un mort în viață se supune.*

*Cântece lungi, încântătoare
Și multe păsări colorate,
Ce zboară zilnic pân' la soare,
De către oameni sunt uitate.*

*Dar suferința unui om,
Ce mult în viață a iubit,
A fost lăsată-n adânc somn,
Doar nepăsare a primit.*

*Iubire crudă, pătimășă,
În viața mea ai apărut
Și ai distrus-o încă din fașă,
Iar sufletul eu mi-am pierdut.*

*Eu îți doresc ca să dispari,
Ca-n ură să te transformi
Ori să-mi arunci blesteme mari
Și-atunci, pe veci, să mă adormi.*